

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פטוקה
- אחר פורים קורין פרשת פרה
- יהי מחרת הפורים
- שתי צדדים למטבע
- רצונות וכיסופים מעשיים
- נטיעה סודית
- התורה הזמנית:
- השמחה - נקודת התחלה
- אני נהר המטהר
- הבניה על אדם כשר
- בקורבי אקדש
- חינוך לקדושה וטהרה
- פרשת פרה - קשור אלי?
- לקנות מיהודי

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

מפורים נעשה פרה

יום ט"ו ב אדר ת"א

אָהוּבֵי בְנֵי חִבְיֵי שְׂמִיחָהּ. מִקְתָּבָךְ קִבְלָתִי בַּיּוֹם וְעָרַב שִׁבְתְּ קִדְשׁ עִם הַיּוֹן גִּבּוֹן וְנִהְיֶינִי מְאֹד וְהִזְמִיר אוֹתִי מַעֲנֵן פּוֹרִים בְּאוֹתָהּ הַשְּׂעִרָה שְׂמֵפּוּרִים נַעֲשֶׂה פְרָה וְכִי, וְדִבְרַתִּי מִזֶּה עִם רַבִּי נְתָן הַגַּ"ל שֶׁנִּפְתָּח אֲנִי צָרִיךְ לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּתְגַּלּוּ בְּיָדוֹ הַזֶּה נִמְלֵאוֹת פְּאֵלָה שֶׁבְּאַגְרֵת קִטָּן כָּזֶה מְזַכֵּר סוּדוֹת נוֹרְאוֹת פְּאֵלָה. שְׂפּוּרִים הִכְנָה לְמִסַּח וְכוּ. וּבְאַמֶּת הוּא נִמְלֵאוֹת הַ, וְצָרִיךְ לְהִזְכִּיר עֲצֻמוֹ בְּכֵל פַּעַם מִחֻדְשׁ הַחֹסֶד הַגָּדוֹל וְהַנִּמְלָא שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ עַל יְדוֹ זְכוּתוֹ לְבָרְכָה לְגַלּוֹת לֵנוּ תוֹרוֹת חֹסֶד פְּאֵלָה וְכֵאלֹהֵי. פִּי נוֹרְאָה הוּא אֲשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ, וְאֵין פְּנָאֵי עֲתָה לְהֶאֱרִיךְ בָּהֶן, וְאַחַר כֵּן קִבְלָתִי בַּיּוֹם הַפְּתוּיִם בְּבִקּוֹר קִדְשׁ הַתְּפִלָּה הַסֵּף שֶׁשָּׂלַח, יִשְׁלַם ה' פְּעֻלוֹ וְכוּ, וְגַם מִקְתָּבוֹ וְהַמְשָׁלּוֹחַ מְנוּחַ, גַּם אֶתְמוּל שֶׁמִּמֶּנִּי קִצַּת נִשְׁטַמְעֵי בְּטוֹלְטִישׁוֹן שֶׁהִיִּיתִם שְׂמִיחִים הַרְבֵּה בְּשׁוֹטֵן פְּתוּיִם עִם כָּל זֶה, וְהָיָה לֵנוּ לְנִחַח. עֲתָה בְּנֵי חֹזֵק וְאַמֵּץ לִילֵךְ בְּדַרְכֵי זְכוּתוֹ לְבָרְכָה וּלְשַׂמּוֹ בִּישׁוּעָתוֹ מְמִיד וּמְדַשׁ שִׁיחֲתָהּ בְּכָל יוֹם וְכוּ. וְשֶׁאֵר כָּל הַיּוֹם יִהְיֶה בְּשִׂמְחָתָהּ, וְיִקְבֵּל הַבְּרָכָה לְרַבִּי חַיִּים כ"א. וְכִתּוּב אֲגֻרֵת ל' אֲפִירִים מִס' יוֹרֵד לְשִׁלְחָם מִיַּד בְּפִאֶסֶט רֶאשׁוֹן בְּלִי עֵכּוֹב וְאֵם יִרְצָה יוֹסִיף קִצַּת, וְכֵן רִאֵי ל' שֶׁגַּם אֶתָּה תִּפְרָס בְּשִׁלְמוֹ בְּאַהֲבָה וְתִבְקָשׁוּ שְׂמִיחָתוֹ לְהַשִּׁיב לִי מִיַּד תְּשׁוּבָה בְּרִיָּה עַל דְּבָרֵי פֶאֶסֶר בְּקִשְׁתֵּינִי שֵׁם, וְבִחְדָּא יִתְעַשֶׂה הַכֵּל עַל הַצַּד הַיָּחֵד טוֹב, פִּי זֶה הַבְּרָכָה נְחוּץ מְאֹד שֶׁיִּשְׁעֵי שֵׁם בְּרִיזוֹת, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִשְׁעֵנִי לְקַבֵּל מִשֵּׁם תְּשׁוּבָה בְּרִיזוֹת, וּ' הַטּוֹב יִגְמֹר בְּעָדִי לְטוֹבָה, יִתֵּן מִזֶּה אֵין פְּנָאֵי לְהֶאֱרִיךְ; דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמְּצַפֶּה לִישׁוּעָה וּמִמֶּנִּי בְּעַדְךָ. נְתָן מְבֹרְסֵלַב; יְשׁוּלֹם לְכָל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּאַהֲבָה. נְתָן מְבֹרְסֵלַב

היה פורים! וכעת?...

בפורים עפנו למעלה מרוב שמחה, ויום לאחר מכן אנו פוגשים את הלחץ והדאגות של פסח. האם זו סתירה, או שזה דווקא קשור?

פורים מאחורינו, ובאופן, חודש ניסן ופסח. אמרנו פורים, אמרנו שמחה. אך מיד אחרי פורים, אנו יוצאים להכנות של פסח, שזה אומר; לחץ, עבודה, תיקונים, נקינות, קניות, הרבה עול ווהרבה מאד הוצאות. בפורים הייתה לנו שמחה והרחבת הלב והמוח, ועכשיו, זה כאילו להיפך. נדמה לכאורה שבפורים היה השיא, וכעת, צריך לנשום עמוק, וזהו. לא כל יום פורים.

אכן, לא כל יום פורים. אבל את השמחה של פורים, צריך להכניס לתוך המציאות, ואת זה אפשר לעשות רק בתקופה הזאת. בשביל זה, יש לנו פרשת שמיני, וגם פרשת פרה, וכפי שמבאר רבי נתן.

התקשרות וניתוק

בפרשת זו, חונכים סוף סוף את המשכן, ומתחילים לבנות קשר עם ה', דרך עבודת הקודש של הקרבנות. והנה, בשיא השמחה, נדב ואביהו נכנסים פנימה, ולא יוצאים. הם נכנסים אל הקודש, כדי להקטיר קטורת, ושם הם נענשים ומוצאים את מותם.

התורה הקדושה מספרת לנו שהסיבה לכך היא 'בהקריבים אש זרה'. ישנם פירושים שונים מה היה החטא. בזוהר הקדוש מבואר, שהחטא שלהם היה שלא נשאו נשים, ומחמת כן לא היו ראויים. קטורת מלשון התקשרות. הקטורת הייתה אחת העבודות הקדושות ביותר במקדש, ומטרתה היא לקשר את העולמות הנמוכים למעלה. קטורת תשמח לב. הסגולה של הקטורת היא להביא שמחה. ומה שמשמח את הלב היהודי, הוא בעיקר התקשרות. התקשרות היא שמחה, וניתוק מביא עצב.

שמחה אמיתית היא התקשרות, ומטרת היהודי בעולם היא לקשור את העולמות ולחברם, ואז יש שמחה שלימה.

הנישואין הם שמחה, 'כשמחך יצירך בגן עדן מקדם'. וכך גם כל ההתמודדות עם העולם, הבית, הפרנסה וכל הצרכים, הם נישואין, וצריך להסכים לרדת לכל המקומות הללו, ולקשר אותם למעלה. זו היא עבודת הקטורת, ורק כך נעשה שמחה. בני אהרן, שהיו קדושים וצדיקים, ואין לנו השגה בהם, אבל הם לא התחברו לא נשאו את העול של העולם הזה, ולכן נענשו ומתו.

העולם הזה, כל עוד אנו חיים בו, מחייב אותנו לרומם אותו. ובחיים, בפרט בכל מה שקשור לבית ולמשפחה, יש הרבה דברים שמושכים אותנו כלפי מטה, והמטרה היא שנגרים אותם כלפי מעלה. כשיהודי לא מחובר ולא קשור, הוא אינו נושא בעול, ולא עוסק להמתיק ולרומם את החלקים של הנפש שלו ושל החיים, הוא בעצם מנותק, עצוב, מת. מוות היא עצבות של העולם שלא הומתקה, והיא מתנקמת במי שאמור לעשות זאת.

בפורים עפנו למעלה, עד דלא ידע. המטרה הייתה להגביה את השמחה, וזה מה שעשינו. כעת, המטרה היא לקשור את השמחה, שהיא תהיה קשורה לחיים שלנו, ושנוכל לשמוח גם בתוך המקומות היותר מייגעים והיותר מדאיגים, ולשמח את אותם חלקים ארציים ופשוטים ויומיומיים. ולכן, קוראים פרשת פרה, כדי להיטהר מטומאת מת של העצבות. ומיד אנו נכנסים לכל ההכנות שפסח מצריך מאתנו, עם כל המסביב, לא כעונש חלילה, אלא בכדי לבנות שמחה אמיתית חזקה ויציבה, שהחיים יהיו קשורים לשמחה והשמחה תהיה קשורה לחיים.

אנחנו נמצאים בעולם שנקרא 'עשייה', עולם של חושך ריחוק וניתוק. טבעם של הדברים של העולם הזה, שהם מושכים כלפי מטה, ולכן ההתעסקות אתם מעציבה. גם כשאנחנו מצליחים לצרוך את העולם, ואף ליהנות ממנו, יש בו תמיד מימד מסוים של עצב. נדמה לנו, שהשמחה איננה כאן. ורק כשנתנתק מכל מה שמציק עלינו ומפריע לנו, מכל מה שקושר אותנו למטה, נוכל לעוף מרוב שמחה.

נישואין ונשיאה

ואכן, ישנם זמנים כאלו בהם אדם זוכה להתרומם אל השמחה, אבל זה נקרא ניתוק. שמחה אמיתית היא התקשרות, ומטרת היהודי בעולם היא לקשור

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי קמא	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות מוהר"ן קמא	משנה ב"א ח"א	דף הומי בימות	עלים להרופה
שבת	כג	נה.	נה.	בט	כה.	יט	שסב
א	כד	נה:	נה:	ל	כו.	כ	שסג
ב	כה	נו.	נו.	לא	כז.	כא	שסד
ג	כו	נו.	נו.	לב	כח.	כב	שסה
ד	כז	נו.	נו.	לג	כט.	כג	שסו
ה	כח	נו:	נו:	לד	כס.	כד	שסז
ו	כט	נו.	נו.	לה	כח.	כה	שסח

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ד

זהירות!! תאוות ממון!!

רבינו כותב בספר המידות: ישנה גאוה הטמונה עמוק בנפש עד שהאדם אינו מבחין בה כלל. זהו מין גאוה מסתרת ונעלמת - אומר רבינו - שאז מזמינים לו מן השמיים חלומות כאלה שעל ידם נחשפת הגאוה הטמונה, והוא מגלה שאי שם מקנת אצלו גאוה נסתרת שעד כה לא ידע על קיומה. זה היה טמיר ונעלם...

נו, מי יכול היה לדעת מזה? וכי אצלו נמצאת גאוה נעלמת ונסתרת והוא אינו מבחין בה?! אלא שמראין לו חלומות כאלה שעל ידם הוא רואה ומרגיש שאכן - הוא לקוי במידת הגאוה.

כך הם פני הדברים גם בענין ממון. האדם אינו יודע מאומה, הוא שואל את עצמו מה כל כך רע בטיבו של ממון זה? מה כל כך רע בה? מה זה כבר?!

למטבע יש שני צדדים. כך אומר רבינו בתורה כ"ה. מצד אחד יש בממון 'גוונין עילאין' שיכול להזהיר כזוהר הרקיע, שזה כמובן דבר נשגב ביותר... ולעומת זאת מצד שני, עלול הממון להפוך חלילה לעבודה זרה, ל'חרון אף'. והרי למטבע יש אותה צורה, ובכל זאת: אצל האחד היא מאירה בגוונין עילאין, ולאחד נודף ממנה חרון אף.

כל עניין ועניין שרבינו אומר לנו, צריכים לקחת זאת היטב לתשומת ליבנו ולעבוד את ה' עד השלמות בעניין הזה, ובפרט בנושא הממון עליו סיפר רבינו (מעשה מבעל תפילה): "כשאספו את כל אנשי המלך, הראה המלך לגיבור את הדרך שעל ידה מגיעים אל החרב. ויש שם מטבח והמטבח נסתר ונעלם ואינו נראה כלל. והרחק מהמטבח בוער אש, והאש עוברת דרך הצינורות מתחת לאדמה עד שמגיעה למטבח, והמאכלים מתבשלים על ידה. ואם כי האש נמצאת במרחק רב וכלל לא רואים את הלהב, אעפ"כ המאכלים מתבשלים כראוי. ומאכלים אלו - אומר רבינו - מי שטועם מהם ימאס את הממון, הוא זורק את הכסף... כך זה אצל כל מי שרק יטעם מהמאכלים הללו. אמר המלך לגיבור: תן להם לטעום מהמאכלים, וממילא הם כבר יזרקו את הכסף!!!"

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אמרו חז"ל בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. החפץ חיים מוכיח (כלל ב במ"ח סק"א) שאי אפשר לפרש כפשוטו שיקבץ ג' אנשים וידבר מה שלבו חפץ ח"ו, הרי פשוט שעובר על איסור לשה"ר, ואדרבה כל שיתרבו השומעים חטאו חמור יותר שמכשילם בשמיעת וקבלת לשה"ר. ולכן הביא הח"ח פירושי הראשונים במאמר זה:

דעת התוספות שם ובב"ב לט: שאדם המדבר לפני ג' אנשים, יודע שהדיבור יגיע לאותו אדם שמדבר עליו, ולכן נחשב כמדבר לפניו ממש, אשע"כ כשמבקש לומר דבר שניתן לפרשו לשבח או לגנות, וזה תלוי באופן האמירה, ולמשל, כששאלו איפה ניתן למצוא אש? והשיב 'לא תמצא אש אלא בבית פלוני שמבשלים שם תמיד בשר ודגים'.. שיש לפרש שהוא מרבה לבשל בשביל האורחים לשם מצוה, ויש לפרש שהוא רעבתן. כשמדברו בפני ג' ויודע שבסוף יודע הדבר, מותר לאומרו באופן פשוט. (קיצור הל' לשה"ר פ"י סעיף ג-ד)

ואחר כך קורין פרשת פרה, שהוא בחינת השובה, בחינת 'תבא אמו ותקנה על בנה', כי על ידי הנקודות טובות שמוציאין, על ידי זה נכנע הרע בחינת עמק, ועל ידי זה זוכין באמת לתשובה: (הל' השכמת הבודק א, יב)

רצונות וכיסופים בעבודת ה' [ג]

האדם באופן כזה שממילא מתעורר בו כיסופים והשתוקקות מופלגת עד מאוד אחר השי"ת.

ד. צריך להזכיר שוב, איננו מדברים כעת מהרצון לעשות רצון ה' - רצון ללמוד ולהתפלל וכו', כי רצונות אלו לעבוד את ה', הם רק תוצאה של הכיסופים להשי"ת, ויבואר בהמשך בס"ד, אלא מדגישים אנו דייקא הכיסופים לחיות בסמיכות אל ה'.

ה. בשביל להחזיק בדרגה של כיסופים אחר השי"ת, אין צריך האדם להיות בדרגה גבוהה, ולכן אל יאמר האדם תן לי להיות יהודי פשוט שמקיים מצוות כפשוטן, ואחר כך נחפש מדרגות של כיסופים, ההיפך הוא הנכון, יש געגועים טבעיים לכל יהודי להידבק בה', וצריך לעורר הגעגועים אלו בלי שום קשר למצב בו אוחז האדם בעבודת ה', ואולי דרך זה גם יזכה להיות יהודי פשוט המקיים המצוות.

ו. דומה הדבר לשני אוהבים, המשתוקקים לעצם הקירבה של אחד לחבירו, ולא למתנות והנתינות שאחד נותן לחבירו, ההיפך, הנתינות הם רק העדות שאכן קיים ביניהם האהבה.

כך גם עיקר העבודה שצריך האדם תמיד להתייגע עליו, הוא לעורר השתוקקות לה', ובתוך כך ממילא יעשה מצוות, וכלשון רביז"ל (שיחות הר"ן נא) "העיקר הוא הרצון שיהיה כוסף תמיד אליו יתברך, ובתוך כך מתפללים ולומדים ועושים מצוות".

האם הרצון הוא אמצעי לעבודת ה', או שהוא מטרה בפני עצמו?

א. יש שני מיני עבודות ברצון: יש השתוקקות אל ה' בעצמו, ויש השתוקקות לעבוד אותו ולעשות רצונו. ועתה נדבר מענין הרצון אל ה' בעצמו.

הצדיקים גילו לנו שיש רצון שצריך האדם להשתוקק אל ה' בעצמו, להתגעגע להרגיש מחובר ובטל אליו, שזהו עיקר תכלית העבודה של יהודי, להגדיל את האמונה במציאות ה' עד שישתוקק אליו בהתעוררות של השתוקקות הלב.

איננו מדברים כעת מהרצון וההשתוקקות לעבוד אותו ולעשות רצונו, שזה יבואר בהמשך, אלא מהרצון הפשוט והגעגעו שיש ליהודי להרגיש את מציאות ה' בעולם.

ב. הקשר של אדם אל ה' צריך להיות לא רק בידיעה שכלית, לדעת שמלא כל הארץ כבודו, אלא הידיעה הזו צריכה להיות מאומתת אצלו באמת גדול כל כך, עד שממילא מתעורר אצלו השתוקקות וכיסופים גדולים לחיות עם ה', לא רצון אל דבר מסוים, אלא רצון כללי שבוודע בו אש אל ה' (לקו"מ ד תניא, שיחות הר"ן לב).

ג. הדרך לעורר הכיסופים האלו הוא על ידי שעוסק בלימוד של האמונה כפי אשר גילו לנו הצדיקים בדרך הבעש"ט הק' ותלמידיו הק', ובעיקר לאורו של רביז"ל ותלמידו הגדול מוהר"ג, לימודים המאמתים את מציאות ה' במח

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

ופעם באמצע היום לפשוט את הילונות נענה ואמר: "ווינציגער א קאק אין דער עולם" - "הבטת אחת פחות בזה העולם".

מוהר"ג ת"ת מנה פעם הרבה צדיקים ואמר: "פארנואס איז דער געווען דער, ווייל ער האט געהאט אזוי פיל די מדה פון התעסקות" - "למה היה צדיק זה וזה גדול במעלה כל כך? משום שהיה לו כל כך הרבה מופת התעסקות", וכן מנה פמה וכמה צדיקים גדולים שכלם לא באו למדרגתם פי אם על ידי התעסקות. וסיים מוהר"ג ת"ת ואמר: "און פארנואס בין איך איך, ווייל איך האב אזוי פיל די מדה פון התעסקות" - "ומדוע הניי כמו שאני? משום שיש לי כך הרבה מופת התעסקות". [תראה לקוטי תנינא סימן רבב שם מבאר הלמוד של 'אזמרה']:

(שיח שרפי קודש)

מאמר מוהר"ג ת"ת (המונא בלקוטי הלכות): "התעוררות הצחה עם התעסקות ומתקנתה, היא התעוררות אמתית, ויש לה קיים. מה שאין נן לשפא ההתעוררות מהתעוררות בלבד וללא התעסקות, אזי 'כולם לפל מפנה אף במעט חלישות הדיעה'".

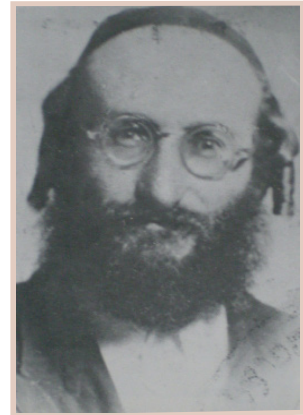
מאמר מוהר"ג ת"ת (המונא בלקוטי הלכות): "ראוי להאדם הבר דעת שיהיה מרצה, שאפלו אם לא יפעל בכל עבודתו וטרחו ויגיעו, רק שעל ידי זה יצטל פעם אחת מאיזה עברה גמורה או הרהור או תאוה כל ימי חייו וכו', גם זה היה כדאי לו וכו', עין שם. והיה מפטיר בזה רבי אברהם ב"ר נחמן ואומר: "ועוד שמועט מיש א הרהור תשובה מער" - "ומי מדבר כבר אם גם עוד יצפה להרהר בתשובה בתיא שפדאי וכו'".

מוהר"ג ת"ת היה לו בביתו אויבער שטיבל (עלית בית).

הניסופים ניצחו

השנה שנת תר"צ. הגבול בין פולין לרוסיה סגור זה למעלה מעשר שנים. אך היו כאלו שלא נכנעו, וניסו דרכים שונות להבריח את הגבול ולזכות בכל זאת להגיע לאומן, ביניהם הנער אברהם יעקב גולדריין.

היתה זו שעת לילה מאוחרת, אברהם יעקב ועוד שני חברים זחלו בשורה עורפית בשדות השיפון שבפאתי העיירה מזריטש, כשמפעם לפעם מציץ הראשון ומשקיף

ניסופים שלא שקטו. החסיד ר' אברהם יעקב גולדריין

בכל פעם מחדש לחצות את הגבול. אך לאחר ארבעה שבועות של ניסיונות שלא צלחו, כששום גוי מקומי לא הסכים לסייע להם בהברחת הגבול מפחד השלטונות, שבו בני החבורה על עקבותיהם בדרכם חזרה ללודז', לשטיבל הברסלבי ברחוב סולדא 5, שם שקדו על הגמרות ועל ספרי רבינו הקדוש.

"כנראה שנאלץ להסתפק ברצון" - חיזקו האחד את חברו. אך אברהם יעקב מעולם לא הפסיק להשתוקק לזכות באותה הבטחה נוראה שהבטיח הרבי לכל מי שיבוא אל קברו.

נסתרים דרכי ה'. כעבור שנתיים עלה אברהם יעקב עם משפחתו לארץ הקודש ובזכות זאת ניצל מהשוואה האיומה שפקדה את חבריו בפולין. את מקום מגוריו קבע ב'חצר וורשה' שבועיר העתיקה במעלה רחוב חברון, סמוך לבית הכנסת של חסידי ברסלב, והיה יוצא מידי לילה בחצות מחוץ לישוב, יחד עם רבי שמואל שפירא, להתבודדות בשדות שבאזור קברי הסנהדרין. ארבעים שנה לאחר ניסיונות ההברחה הם בפולין, בשנת תש"ל, זכה רבי אברהם יעקב למה שלא זכו אחרים באותם ימים, להגיע לציון רבינו הקדוש!

בימים ההם, ימי הקומוניזם, היה זה חידוש מופלג, ורבי אברהם יעקב בעוצם ענוותנותו ומידת האמת שבקרבו, לא סיפר לאיש על נסיעתו לאומן, אפילו לא לבתו היחידה ולחתנו. שמא חס ושלום תתגב לבו מחשבה של ישות, או לחילופין תגרם חלישות דעת וקנאה לאי-מי. בדרך לא דרך נתגלה הדבר על ידי חסיד קרלין ששהה עמו בבירת המועצות.

זה היה רבי אברהם יעקב, חסיד אמיתי, אשר לאורך עשרות שנים כסף והתגעגע וטיכס עצות כדי להגיע לרבו, וכיון שזכה לכך בזקנותו, העדיף לנצור את הסוד בינו לבין קונו ולא להתפאר על חבריו.

ארבעים שנות כיסופים ניצחו את המניעות. כעבור שש שנים מאותה נסיעה, נסתלק רבי אברהם יעקב לעולמו, כשאת ההבטחה הנוראה של הרבי הוא נוטל עמו כשטר-נצחי לעלמא דקשוט.

(ע"פ הספר 'בצילו של הרבי')

אל האופק החשוך. לפתע הוטלה אלומת אור על השדה והוא מיהר להשתטח על הקרקע הלחה. דומם שכבו השלושה ועקבו אחרי אלומת האור המשייטת מעל לראשם, בקוצר רוח המתינו עד שהחושך שב לתפוס את מקומו, ורק אז המשיכו לזחול. לאט לאט זחלו, הברכיים כאבו, וכפות ידיהם מלאו בוץ שחור. "עוד קצת" - חיזק אחד את רעהו - "הגבול קרוב מאוד, רק יסוּחו החיילים את דעתם לעשר דקות, ואנחנו בצד האוקראיני".

שוב הופיעה אלומת האור, ובעקבותיה עוד אחת, בלית ברירה נאלצו להשתטח על האדמה, כשהם מתבוננים בדאגה באיילת השחר העולה ממזרח. היה זה המבוגר שבחבורה שהחווה באצבעו אל השמים ההולכים ומתבהרים. השנים הבינו את הרמז - גם הלילה לא יחצו את הגבול, עליהם למהר ולחזור על עקבותיהם טרם יפציע השחר והם יתגלו חלילה על ידי החיילים, אשר עלולים לירות בהם.

ארבעה שבועות שהו בעיירת גבול זו, את הימים בילו בבית המדרש של העיירה באמירת תהילים ותפילות, ובלילות ניסו

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ד - התורה הזמנית - מאמר ו' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] וּבְשִׂאָדָם עוֹשֶׂה אֵיזָה מִצְוָה, יֵשׁ כַּח בְּהַמְצוּהָ, לִילְכֹךְ וּלְעוֹרֵר כָּל הָעוֹלָמוֹת לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת י'): "בְּנִעְרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ נִלְכֵךְ, בְּצִאֲנָנוּ וּבְבִקְרָנוּ נִלְכֵךְ". וְזֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת מְלִיכֵי שַׁמַּי' הַיּוֹד יְסוּד', שֶׁהֵם כְּלֵי הַהֲלִיכָה. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ל"ז): "תִּזְרַת אֶלְקֵינוּ כְּלָבֵנוּ לֹא תִמְעַד אֲשׁוּרֵינוּ", שֶׁהִיא הוֹלְכַת לְעוֹרֵר. וְזֶה בְּחִינַת (שֵׁם ס"ח): "הַלִּיכוֹת אֵלַי מְלִיכֵי בְּקִדְשׁ" כְּשִׁמְעֵלֵינוּ מְלָכוֹת לְתוֹךְ הַקִּדְשָׁה, הִיא מְלַבֶּשֶׁת אֶת הַלִּיכוֹת אֵלַי אֶת 'נִצְחַ הַיּוֹד יְסוּד', לִילְכֹךְ וּלְעוֹרֵר כָּל הַדְּבָרִים לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

כח המצוה לעורר כל העולמות לעבודת ה'

רבינו מגלה בזה את עוצם כח המצוה, שיש כח בכל מצוה שאדם עושה לילך ולעורר את כל העולמות לעבודת השי"ת, כי יש אלפים ורבות עולמות של מלאכים ושרפים וכיוצא בזה, וכולם מקבלים התעוררות חדשה ונוראה ע"י המצוה הפשוטה שעושה האדם בזה העולם, וכמובן שזה כולל גם את העולם הזה שנמשך התעוררות נפלאה לעבודת השי"ת, ועיקר ההתעוררות הוא הכח "לילך" בעבודת ה' שהם בחינת נצח הוד יסוד שהם שייכים לבחינת הרגלין.

תיקון נצח הוד יסוד

וממילא מובן שעיקר ההתעוררות הוא בבחינת אלו עצמם, דהיינו שנמשך כח הנצחון דקדושה, לנצח את היצר הרע ואת כל הקליפות שמתגברים למנוע את האדם תעבודת השי"ת ובפרט מה שמתגברים בעצבות. וכן כח ההוד דקדושה לראות את כל הבריאה בהוד של קדושה, שהוא החן של הקדושה שמתגלה בכל דבר ע"י שמקשרים אותו להשי"ת שעי"ז מאיר בו אלקותו יתברך שזה עיקר החן דקדושה, היפך החן של שקר שהוא עיקר מה שחרחיק את האדם מהקדושה (עיין ליקוטי מוה"ר"ן סימן א), ויסוד דקדושה שהוא בחינת מה שמ'שר את כל התענוגים להשי"ת, וכל זה נמשך מכח המצוה שאדם זכה לעשות בזה העולם.

ההתחלה היא דייקא ע"י התגברות השמחה

אמנם צריך לזכור שההתחלה היא דייקא ע"י ההתגברות של השמחה בעשיית המצוות, גם בתוך תוקף התגברות העצבות, כי רק ע"י ההתגברות הזאת של השמחה בשלם הקדושה בשלימות נוראה, כי עולים הניצוצות הקדושים שנפלו לעומק עומק הקליפות, וחלקי הקדושה האלו הם אלו שמעוררים התעוררות נוראה בכל העולמות שיתעוררו כולם לעבודת השי"ת, ומזה יש לנו להתעורר מאוד להבין עד היכן הדברים מגיעים, ועד היכן מגיע התיקון מהתעוררות והתגברות לשמוח בעשיית המצוות מתוך תוקף התגברות הצבות וכפי שנתבאר במאמרים הקודמים.

תיקון הקטורת הוא לקשר כל העולמות להשי"ת

ובאמת זה עצמו האתערותא דלתתא שפועלים בעבודת ה"קטורת" שהוא ההתגברות לעשות את המצוות בשמחה מתוך תוקף התגברות העצבות וכנ"ל, כי מהות עניין הקטורת הוא לקשר את כל המקומות הנמוכים להשי"ת, שזהו לשון קטורת שהוא לשון קשר, שעל ידו מקשרים את כל המקומות להשי"ת, גם המקומות שהם כביכול רחוקי מהשי"ת והם תחת הסטרא אחרא, אף על פי כן יש כח לקטורת לקשר את כל המקומות להשי"ת, גם את המקומות הנמוכים האלו, ולכן מעלת הקטורת עצומה ונוראה כל כך (עיין זוהר הקדוש ויקהל ויח-ריט ועוד), ועל כן דייקא ע"י הקטורת הזאת מתעוררים כל העולמות להשי"ת, גם העולמות שמאיר בהם אחקותו יתברך, עכשיו מתעורר בהם התעוררות חדשה לעבודת השי"ת, כי הכח של הקטורת היא לקשר את כל העולמות להשי"ת אפילו את המקומות הנמוכים, וכל שכן את המקומות הגבוהים יותר, אבל הכל מוכרח להתחיל באתערותא דלתתא של האדם שעוסק בעניין

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

"על כן צריך כל אדם לשמח עצמו בכל יום בזה". במה? בהניסים והישועות של עבר הווה ועתיד.

ליקוטי הלכות הוודא ו. טז

הזוכה: חיים קלצקי אלעד
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

באיזה עיקר תלוי כל היהדות?

סוף תקצ"ג

זה של לגלות אלקותו יתברך בכל עולמות, ובעיקר במקומות שיש הסתרה על אלקותו יתברך, כי יש התגברות של הקליפות שהם בחינת עצבות, וכשאדם מתגבר עליהם ומכניע אותם, אזי מתעורר הכח של הקטורת לקשר את המקומות הנמוכים להשי"ת, וממילא מתעוררים גם כן כל העולמות לעבודת השי"ת.

קטורת היא תיקון בחינת המותרות

יש בזה עוד נקודה נפלאה שבאמת עיקר עבודת הקטורת הוא לקשר להשי"ת את כל ענייני האדם וכפי שיבואר, וממילא יש לזה כח מיוחד לעורר את כל העולמות לעבודת השי"ת וכנ"ל, כי הנה יש להתבונן במה שהדגיש רבינו (באות ב) ששקליפות נקראים מותרות, מהו ההדגשה בזה, אמנם העניין יובן על פי מה שמביא רבינו אחר כך את עניין הקטורת, והיינו שזהו עבודת הקטורת לקשר את כל הדברים לעבודת השי"ת, וממילא מובן מזה שעיקר יניקת הקליפות והתגברותם על האדם בעצבות, הוא מכח הדברים שהם אצלו בבחינת "מותרות", היינו שהם מותרים ואין בהם עבודת ה', ולא רק עבירות ממש אלא כל דבר בעולם שאדם עושה "סתם", שעי"ז הוא בבחינת "מותר", כי הוא מיותר, עיי"ז יש יניקה לקליפות ועיי"ז הם מתגברים אחר כך על האדם בעצבות. כי באמת כל דבר בעולם הוא כלי לגילוי אלקותו יתברך בעולם, ואין דבר מיותר וסתמי, אלא בכל דבר יש עבודת ה', אף בענייני הגשמיות ובכל העניינים הסתמיים שאדם עושה במשך ימי חייו, ובבחינה מסויימת עיקר יניקת הקליפות הוא דייקא מהדברים האלו שהם בבחינת נגה, ועיי"ז האחיזה שיש להם בבחינת הנגה, יש להם כח להתגבר בכל הקליפות הטמאות (עיי'ן ליקוטי מוהר"ן סימן ט), ועל כן צריך זהירות מיוחדת בדברים אלו שנראים אצל האדם מותרים, שיתעורר להבין שאין שום דבר מיותר חס ושלום, אלא בכל דבר יש עבודת ה', ועיי"ז נעשה עבודת הקטורת בשלימות נוראה ונפלאה, כי מקשר להשי"ת את כל המקומות והמצבים והעניינים שלא היו מקושרים באתגליא להשי"ת, ועיי"ז נשלמת הקדושה בשלימות נוראה וכנ"ל, ועל כן דייקא עיי"ז יש כח מיוחד לעורר את כל העולמות לעבודת השי"ת, כי זהו מהות עניין הקטורת שמקשר את כל העולמות להשי"ת וכנ"ל.

ועל כן הקטורת הוא עניין של ריח, כי עניין זה של בירור הנגה הוא בחינת ריח טוב, שאינו דבר שרואים בחיצוניות, כי בחיצוניות יכול להיראות אותו מעשה ממש, ואף על פי כן הוא עניין אחר לגמרי (ממבואר בליקוטי מוהר"ן תניינא סימן קטז), כי הכל תלוי בריח שהוא פנימיות הרגשת הלב שמקשר את הדבר שעוסק בו להשי"ת שזהו שלימות עניין הקטורת [וגם השמחה היא בחינת הרגשה פנימית שהיא בחינת ריח, כך הוא כל ענייני בירור הנגה].

כל זה נעשה עיי"ז כל אחד ואחד מישראל

ומהראוי לשנן ולהביא בזה שוב את לשונו הזהב של מוהר"ן (ליקוטי הלכות תחילת הלכות הודאה הלכה ו) 'צריך אהיה המענין שתדע ותאמין שקל מה שצאמר שם, נעשה על ידי כל אחד מישראל כשזוכה להתגבר לעשות המצוה בשמחה, כי לא בשמים היא שלא נאמרה התורה לעולי שמים וכו', כי קרוב אלינו הדבר מאד וכו'. ואין כאן מקומו להרחיב הדבור בזה'.

ידי זה נטהרין מטמאת מת. כי על ידי זה נתבטל סטרא דמוקא, על ידי שמיאמינים בה' ויתברך ובמצותיו ואין חוקרין אחר שום טעם כלל, רק מקימין אותם בדרך חקה לבד שעה עקר האמונה, ועל ידי זה דייקא זוכין לשמחה, שעל ידי זה משיגין התשעה היקליו הנ"ל בבחינת מטי ולא מטי ששם נכלל הרדיפה והמעבב יחד באחדות גדול ושם נכללין ונתקדוין כל ההפקים יחד, וכלם נכללין באחדותו יתברך ששם שרש סוד פרה אדמה, שהיא בחינת שני הפכים בנשוא אחד, כי מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, שעה נמשך מסוד בחינת הרדיפה והמעבב הנ"ל, וכו' ועל כן על ידי מצות פרה דייקא שאנו מקימין מצותיו אף על פי שיש בה שני הפכים, שהיא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, שעה נמשך מסוד בחינת אי אפסור להבין בנדי, ואף על פי כן אנו מקימין אותה באמונה לבד, על ידי זה אנו ממשכין עלינו אמונה לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל ועל ידי זה נטהרין מטמאת מת שהוא בחינת החקירות והפירות הנ"ל, כי על

לכבוד מערכת העלון הנפלא 'עלה לתרופה', שלום רב. הנה מוהר"ן (הלכות נפילת אפים הלכה ד אות יט) מבאר את עניין פרשת פרה אדמה על פי תורה זו וז"ל שם 'ואחר כך קורין פרשת פרה שהיא מטהרת מטמאת מת, כי פרשת פרה אדמה מגלה לנו שאי אפסור להשיג ולהבין שום טעם במצות הבורא יתברך שמו. ואסור להרהר בזה כלל כמו שכתוב (בפסוק יט), 'זאת תקנת התורה', וכמו שפרש רש"י שם, לפי שהשטן ואמות העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לכן כתוב 'חקה', לומר, חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לה רשות להרהר אחריה. וזאת המצוה של פרה אדמה לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל בלו יצא, לגלות ולהורות על כל מצות התורה שאסור להרהר אחר טעמים כלל. וכו' ועל כן על ידי מצות פרה, שהיא בחינת חקת התורה שפוגגת לנו שהתורה היא בחינת חקה, בחינת אפריה אפריה והיא חקוקה, בחינת חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לה רשות להרהר אחריה, על

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (ח)

אני נהר המטהר מכל הכתמים

[א] עיקר המים הטהורים המטהרים בנהרו של רביז"ל הם כל דיבור ודיבור מספריו הק' שאדם מכניס אל דעתו ושכלו. כי עיקר טומאת האדם הם במחשבות קדושות ועיונות, ולא רק ב'סור מרע' שלא יחשוב ממה שאסור לחשוב, אלא בעיקר לחשוב מחשבות של דביקות הבורא, וכעין שפירש מוהר"ן (מקוואות א') 'מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל', כמו שמקווה מטהר טמאים, כך מחשבה אחת שהאדם חושב מהקב"ה מטהר את עם ישראל.

[ב] אך אין חושבים מהשי"ת, מה צריך לחשוב מהשי"ת, כי אי אפשר לחשוב תמיד מעצם המציאות הפשוטה שהוא ממלא כל עלמין ומסובב כל עלמין, כי הוא מחשבה של אור גדול ללא שום לבוש וצמצום, ובפרט שהאדם צריך בפועל לחשוב מחשבות מציאותיות חיו וכו'.

על כן בהכרח לבוא אל התורות של הצדיקים שהם צמצמו אל האדם את היכולת לחשוב מדביקות ה' בכמה מיני לבושים שנתפס אל

השכל, שעל ידי שאדם חושב מהשכלים שהם גילו, יכול האדם להיות במחשבה תמידית מהשי"ת, בכל פעם באופן אחר, פעם באופן שמתעלה מעל מציאות חיו, ופעם באופן שמוצא את ה' בתוך חיו וכו'.

[ג] התורות של הצדיקים הם צמצומים, שמלבישים השגות גבוהות בתוך פסוקים ומאמרי חז"ל, שעל ידם אפשר להבין ולהשיג את האור, כי באמת אין כוונת הצדיק בדברי תורתו אל החידוש עצמו, אלא עיקר כוונתו היה שהלומד יתדבק לאור עצמו של אותו נושא עליו הצדיק מדבר, אלא שהפסוק או מאמר חז"ל שהזכיר הוא רק כמו פתילה שמחזיק את האור, כי על ידי שמבין את הפירוש של הצדיק על הפסוק וכדומה, אזי יש לו כלי לחשוב מה, על ידי שייזכר בפסוק עם הפירוש של הצדיק, וכך להדליק מחדש את האור.

[ד] הצדיקים בתורתם חידשו דרכי צמצום המחשבה איך לדבק המחשבה בהשי"ת, ובכל תורה ושיחה שלהם גילו דרך חדשה איך ומה להשיג את השם יתברך. וזאת צריך להיות החיפוש בכל מאמר שלומדים מהם.

הבניה על אדם כשר

אמרו חז"ל 'כל המוריד דמעות על אדם כשר הקדוש ברוך הוא סופרן ומניחן בבית גנזי' (שבת קה:).

יש לבאר את דרך הבניה, איך לבכות ולהתאבל על אדם כשר כל כך שנסתלק מעמנו, על פי המובא מהרה"ק רבי ברוך ממעזיבו על מה שאנו אומרים בתפלה 'הבוחר בשיירי זמרה', מלשון שיירי זמרה, שהשי"ת בוחר בשיירים של הזמרה, כלומר אחר שהאדם עבד את השי"ת, נשארים בלב רצונות וכיסופים לקיים את המצוה בשלימות, הוא יודע שהוא לא עשה מצוה זו בשלימות כראוי, ולבו נשבר בקרבו, בשיירים אלו שנשארו אחרי התפילה בהם בוחר השי"ת.

וזה גם דרך הבניה על אדם כשר שנסתלק, כי הנה מובא באריז"ל שיעיקר הבניה והאבלות על המת היא כדי להעלות את נשמתו מעלה מעלה, ועל אחת כמה וכמה בהסתלקות אדם כשר, שעל ידי הבניה אנו מעוררים את כח הצדיק שהסתלק, כי גם בעת שבעוון הדור נגזרה הגזירה והצדיק מסתלק מהעולם, אבל באמת מובא בכל הספרים הק' שגם אחר הסתלקותו משאיר הצדיק איזה הארה בעולם, והארה זו משפיעה לדורי דורות.

הארה זו היא בבחינת 'שיירי מצווה', כמו שיירים שנשארים אחר עצם המצווה, שאף על פי שאינם גוף המצווה אבל יש להם כח נורא, כמו שאמרו חז"ל

עומק הפרשה

בקרובי אקדש

**וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן הֲוֹא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לְאָמֹר
בְּקִרְבֵי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֵּד**

נדב ואביהוא נכנסים ובאים לשרת לפני ה' בעבודת הקטורת, גדולים הם ממשה רבינו ואהרן הכהן (רש"י), והנה פוגעת בהם מידת הדין ונסתלקה נשמתם, ותעל בלהב לפני ה'.

סיבת הסתלקותם לא נתפרשה אלא ברמז "ויקריבו אש זרה", אבל בוודאי לא הייתה זו אש זרה ממש אלא פגם עמוק ודק עד מאד כמו שאמרו במדרש (ויקרא רבה יב, א) 'אין אנו יודעים מפני מה מתו, ועל כן בארו בה חז"ל כמה דרכים (עין שער הפסוקים שמיני).

עומק הענין מבואר בזה"ק (צו לג): 'בגין דלא אינסיבו, כלומר שלא היו נשואים אשה באותה שעה, שבפגם זה נכללים כמה מפגמים שנזכרו בזה במדרשים (עיי"ש בזה"ק ובכמה מקומות ובלקוטי תורה להאריז"ל ויקרא).

מבאר מהורנ"ת, שמעלת הקטורת הוא שהיא מקשרת את כל העולמות ומעלה את השכינה הק' בתכלית העליה, אך כדי להעלות את הקטורת צריך להוסיף בה חלבנה שריחה רע, המרמז לפושעי ישראל (כריתות ו:). כלומר להעלות גם את המדרגות הנמוכות ולקשור אותם עם יחד, לשם כך צריך הכהן המקטיר את הקטורת לישא אשה ולרדת מקדושתו למקומות ולרגשות שאינם נראים כתכלית הדבקות

(סוכה לח). 'שיירי מצוה מעכבים את הפורענות'. כדי לעורר הארה זו צריך לבכות אחר מיטתו, להצטרע על ההסתלקות, כמה חסרה בעולם התמדת התורה, ידיעת התורה, יגיעה בתורה, הקדושה והטהרה, חיפוש האמת, ועוד ועוד מעלות, כידוע בכל העולם.

כמה שהאדם בוכה על אותה קדושה שהסתלקה הוא ממשיך בזה את עצם הקדושה, להשרות את הארת הקדושה שלו בעולם גם עכשיו.

כי בוודאי יש בהסתלקות זו דברים גבוהים מאד, ונעשים עכשיו תיקונים נפלאים בעולם, ועל כן בחרו עולה תמימה כל כך, להיות משלוח מנות מהודר מזה העולם.

ועיקר הבניה הוא לעורר בלב רצונות כיסופים וגעגועים, זה עיקר השיירים שנשארו לנו אחר הסתלקות הצדיק ואחר הסתלקות המצוה, כי עיקר מה שהקדוש ברוך הוא רוצה מהאדם זה הרצונות והכיסופים, שיתגעגע אחר עבודת ה'.

על כן החמירו חז"ל עד מאד להספיד את הצדיקים, ואמרו 'כל המתעצל בהספדו של חכם ראוי לקוברו בחייו' (שבת שם), ורב אמר לרב שמואל בר שילת 'אחים בהספידא דהתם קאימנא' (שם קנג.), כי בכל הסתלקות של אדם כשר שמת, ובפרט באדם גדול מאד, מוטל על האדם להמשיך את האור הזה לעצמו, לקבל את הכח של הצדיק הזה שנסתלק ולהאיר אותו לנפשו, וזה נעשה על ידי הבניה והאבלות.

(נערך מתוך שיחה ע"פ הבנת הכותב)

בהשי"ת, ובה יעלה את כל מקומות אלו ויעלה את הכל למעלה.

נדב ואביהו בא לתקן את השכינה הק' אך היה חסר הבירור הבא מלמטה, אותה אחיזה גשמית, הם לא ירדו לאותה עביות וגשמיות כדי לברר גם אותה, ולכן הייתה אש זו 'זרה לפני ה', היא אש שאינה באה מכל המקומות שירדה לשם השכינה הק'.

כשראה משה רבינו הבין למפרע את הקידוש הנורא בו צריך לקדש את המשכן והשראת השכינה, בקידוש זה נתקדש המשכן והתכבד השי"ת בישראל, לקדש ולכבד את אותם נצוצות נמוכים ונפולים, ולהודיע שאין עלייה לשכינה הק' עד שיבררו גם ניצוצות קדושים אלו.

וביאור הדברים למעשה, פעמים והאדם מתעורר להתקרב להשי"ת, אבל אז באים ועולים טרדות רבות המכריחות אותו לרדת בחזרה לעולם, ובאותה שעה מסית אותו היצר לעשות אותם בלי התקשרות להשי"ת, אלא מתוך לחץ ועצבות מתי יוכל לחזור לעבודת ה' כמו שרצה, אבל באמת צריך לדעת שהשי"ת מסב לו ירידה זו כי כדי להעלות את השכינה הק' צריך דווקא לרדת לכל מני מצבים בעולם הזה ולעשות אותם בשמחה ובאמונה, ורק כך אפשר להעלות את השכינה כראוי.

(ע"פ לקו"ה הל' תערוכותה, ע"ז א, פ"ג ר א)

חינוך לקדושת החיים

איך מדברים עם הילדים מענייני קדושת הברית? עניני קדושה וצניעות הוא נושא עדין וכל אחד יעשה כפי הוראות רבותיו, מה, איך, ומתי לדבר עם הילדים מעניינים אלו.

אך באופן כללי, חשוב מאוד להבין נקודה פנימית בענין קדושת הברית, שענין זה הוא חובה ללמד את הילדים והנערים בכל מצב, שעל"ז יהיה בכוחם באמת להילחם במלחמה גדולה זו, בזמן שיבינו באיזה גיל שיהיה את כל עניני הנסיון בקדושה.

המשמעות של המושג 'קדושה' הוא מלשון 'קידושין' של איש ואשה. שענינו, שהאישה נאסרת על כל העולם ואסורה להינשא לאיש אחר, ה'קידושין' לא 'סתם' אסרת אותה על כל העולם, אלא בעיקר מחמת שהיא מתייחדת ומזומנת לבעלה, ורק' משום כך היא נאסרת על כל העולם. כלומר הדגש ב'קידושין' הוא ה'עשה טוב' שמזמנת עצמה לבעלה, יותר מה'סור מרע' שהיא אסורה על כל העולם.

ובאותו ענין הוא ענין ה'קדושה והצניעות'. השי"ת רוצה שנהיה קשורים בו, ורק מחמת כן הוא חפץ שנהיה מזומנים ומויחדים רק אליו, בלי להניח למח והלב להתעסק בעניינים שלוקחים את הלב והחיבור מהשי"ת.

כל ילד יכול להבין זאת, כי כל ילד רוצה חבר טוב וידיד קרוב לליבו המיוחד אליו ממש, אך כאשר הילד רואה שחבירו נעשה חבר טוב מאוד עם ילד שלישי, אזי הדבר מצער אותו, כי אם חבירו רק מדבר עם השלישי נחא, אך כאשר חבירו מסתובב ומתחבר באהבה אל השלישי, עד שעל חשבון זה נפגם הקשר ביניהם, אזי הדבר מצער אותו מאוד מאוד עד כדי פגיעה עמוקה בנפש, כידוע.

וכך גם השי"ת רוצה מאוד בהתקשרות המחשבה שלנו בו, שנאהב אותו ונחשוב ממנו, ונזמין את עצמנו להיות קרובים אליו, לא רק בעצם עשיית מצוות, אלא בעיקר במחשבה שבמח ובתשוקות והחמדות שבלב.

השי"ת רוצה שנאכל ונשתה ונישן וכו', אך כאשר מתעורר בנו חמדה ותשוקה לדבר אחר שלוקח את המחשבה שבמח והלב, אזי יש צער גדול לשכינה, וענין זה פוגע מאוד בנאמנות שלנו איתו.

כי העולם מלא בניסיונות המעוררים בלב תשוקות וחמדות, ולכן השי"ת כרת עמנו ברית קודש לסימן ואות שתמיד נהיה מזומנים אחד לחבירו, הוא אלינו, ואנו אליו. שמירת הברית משמעותו לשמור את הקשר הזה להיות מזומן תמיד אליו ולא להסיח דעת לתשוקות אחרות.

ענין זה הוא לא שיחה של פעם אחת עם הנערים בנושא 'קדושה', אלא הוא רעיון קבוע שצריך להיות מדובר תמיד בכל נושא שמדברים בעבודת ה'.

הרוח הפנימי לעבודת ה' הוא 'נאמנות' להיות מזומן אליו, וכך ממילא בזמן התגברות ניסיונות של עניני קדושה, בוודאי יהיה זה לעזר גדול לנער, כי עיקר הכח להלחם, איננו רק ב'סור מרע' אלא ב'עשה טוב', להתחבר ולהתקשר בהשי"ת..

מתחדשים

מלחמת קיום: עשרות משפחות מאנ"ש הגרים באומן, נמלטו בחופזה מהתופת, והגיעו לארץ עם מזוודה ביד ותינוקות בוכים. בימים אלו הם מנסים להתחיל הכל מההתחלה: בית, אוכל, פרנסה והתאקלמות בסיסית. הם מצפים לעזרתנו! הושיטו יד ותרמו בעין יפה כי בשרינו המה. ניתן לסייע גם במסירת מוצרים וכו'. ניתן לפנות לר' דוד גולדמן: 0533101632. או לתרום ב'נדרים פלוס' או צ'רדל' תחת השם: 'מלחמת קיום'.

אומן: בימים אלו של לחימה באוקראינה, נותרו גבאי 'איחוד ברסלב באומן' בעיר על מנת לשמור על ציון רבינו הק'. קומת המקוואות הפכה למרכז פליטים עבור המקומיים וכן עבור פליטים הנמלטים ממזרח למערב ועוברים בעיר, יחד עם מרפאת ראש השנה שהופעלה במיוחד. כמו כן, הכנסת אוחים המרכזית 'אזמין' (שיינר) פתחה את מחסניה לטובת הפליטים המקומיים, וכך הפכה אומן למרכז פליטים אזורי. וכל זאת - במטרה לטפח יחסים ידידותיים עם המקומיים ולמונע אנטישמיות בהווה ובעתיד, מלבד ההתדבקות במידותיו יתברך, כנאמר 'ורחמינו על כל מעשיו'. להשתתפות בהוצאות השמירה על ציון רבינו הקדוש 24/7, חייגו כעת: *5148.

הופיע! הספר המרתק והיחודי 'משפחת שכטר' המגולל כמה דורות במשפחת שכטר העניפה עד רבי דוד שכטר זצ"ל ובנו יבלחט"א רבי יעקב מאיר שליט"א עצמו, כולל שיחות, עובדות וסיפורים מרתקים מכלי ראשון. נערך ביד אמן ע"י הסופר הותיק הר"ר נתן אנשיץ, בן המשפחה. הפצה מרכזית ופרטים על נקודות המכירה: 0533122065.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות בסגרת מיד יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

על ידי מצות פרה אדמה אנו רואין שאפילו בתכלית החיצונית בחינת מיתה ממש רחמנא לצלן, יכולין ליחד ולקשר גם אותן המקומות להשם יתברך, ודיקא על ידי שמצמצמין את המוח לבלי להתגאות להיות איש חכם פניניו שירצה להשיג יותר משכלו, רק יצמצם מוחו וישפיל עצמו פאזוב ותולעת ויסמך עצמו על אמונה, על ידי זה דיקא זוכין לטהר תכלית החיצונית ולקשרו אל הפנימיות דקדשה:

(איצר היראה, ארבע פרשיות, טז)

יהלום
כי הנקדה טובה היא בחינת יונה תמה שאין בה שום מום. כי היא נאה ויפה בחינת "שהרה אני ונאודה"
(ליקוטי הלכות, השבטת הבוקר, א, יב)

את עצמו בקדושת טהרת הפרה אדומה, כפי מה שהוא יתברך צווה, בלי לחשוב שאין זה שייך לדורינו, בכיסופים אלו בעצמם יכול לזכות לטהרה ולקדושה. ולשם כך יש להתעורר בשבת זה בעת הקריאה ובכלליות כל השבת, לכסוף להיטהר לקראת חג הפסח, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך שיטהר אותו מכל מיני טומאות לכבוד פסח, ובזה יזכה שיקיים בו הפסוק 'ונשלמה פרים שפתינו'. ונסיים בתפילתו של מוהרנ"ת (ליקוטי תפילות ח"ב תפילה זו): 'רבינו של עולם מחיה מתים, "אלקים חיים ומלך עולם". רחם עלינו והחיינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מטומאת מת שהיא אבי אבות הטומאה, שהם הרהורי ניאוף שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו". זכנו בכח קדושת מצוות פורים שנזכה לקבל ולהמשיך עלינו קדושת וטהרת הפרה אדומה תמימה, לטהרנו באמת מטומאת מת בעולם הזה ובעולם הבא'.

האם 'פרשת פרה' נוגע אלי למעשה?
כל דבר ביהדות נוגע לכל אחד בכל יום ובכל עת ובכל דרגא שהוא. פרשת פרה בא לעורר אותנו שהנה הולך ובא חג הפסח הקדוש, בו נזכה בע"ה לגאולת הדעת, לחזק את האמונה שלנו בה', עד שהפה שלנו ידבר מהשי"ת וישוחח להשי"ת, כי כאשר ברור לאדם מציאות ה' אזי הוא מדבר ממנו, ומדבר אליו. אך בשביל לזכות אל הדעת הזה של פסח עד שנוכל ממש לדבר עם השי"ת ומהשי"ת, לשם כך צריך האדם לטהר את עצמו מכל הטומאות, בפרט מטומאת מת, שענין המת הוא אדם שלם אך בלי חיות ורוח חיים. ועיקר הטהרה למעשה הוא כפשוטו על ידי מצוות פרה כמו שכתוב בתורה אופן עשייתה, שהוא חוק שאי אפשר להבין למה ואיך דווקא באופן הזה נעשים טהורים, אך כך צווה ה'. וכאשר אדם מתעורר היום בזמן הזה שאין לנו מצוות פרה בפועל, לכסוף ולהשתוקק אל השי"ת לזכות לטהר

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיץ שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

מצות העדפת יהודי על גוי, בקניה מכירה ושכירות

ובנסיעה שנוסע בה, מלבד שכר הרב.
ג. אם יש הפסד כאשר מעדיפים את היהודי - יש מחלוקת הפוסקים:
דעת הרמ"א ועוד קצת פוסקים, שחייבים להעדיף את היהודי אפילו כשמפסידים הרבה. ושיעור ההפסד לשיטתם אינה ברורה, אך על כל פנים הוא אפילו ביותר משישית מהקרן. אמנם דעת הרבה פוסקים, שאם יש הפסד גדול אינם חייבים להעדיף את היהודי, אלא רק כשמפסידים קצת. ודעת מקצת פוסקים, שחייבים להעדיף את היהודי רק כששניהם שווים במחיר. אבל אם רק צריכים לטרוח בגלל זה, חייבים בכל אופן להעדיף אותו. ולמעשה נראה שבדאי מי שאפשר לו, יעדיף את היהודי אפילו בהפסד גדול, כי כאמור חיובו הוא מן התורה. אבל מי שקשה לו ומעדיף את הגוי כשיש הפסד רב, יש לו על מי לסמוך. אך קשה להקל ולהעדיף את היהודי רק כששניהם שווים.

לתשומת לב לקראת חג הפסח הבעל"ט כאשר הקנייות והמכירות מתרבות והעסקת פועל מצויה, שיתכן מאוד לבוא לקיים מצוה זו!
א. הדין, בספרא (בהר"ג): מנין כשהוא מוכר לא תהיה מוכר אלא לעמיתך, תלמוד לומר וכי תמכרו ממכר לעמיתך. ומנין כשהוא קונה לא תהיה קונה אלא מיד עמיתך, תלמוד לומר או קנה מיד עמיתך. ולהלכה: דעת הרמ"א (בשו"ת סי"ד) היסוד הגדול (הג') ורוב הפוסקים, שאם יש אפשרות להעדיף את היהודי - חייבים מן התורה להקדים את היהודי. ולדעת החתם סופר, אפשר לאכוף על זה [ודעת הלבוש שהוא רק מדרבנן. וי"א שהוא רק 'עצה טובה']. אבל אם היהודי הוא עני - לכל הדיעות יש חיוב או מצוה להעדיף אותו על הגוי.

ב. באיזה דבר צריך להעדיף את היהודי? דין זה אמור הן לגבי לקנות מיהודי או למכור ליהודי, והן בשכירות בעל מלאכה או עוזרת בית. ובאהבת חסד (להחפץ חיים א ה ו, ובח"ב כא ד) כתב: תוכחת מגולה לאותם כשצריכים איזה פועל או עגלה לנסוע, אינם מדקדקים לשכור דוקא יהודי לזה. ובפרט שבדרך כלל אלו אינם עשירים, ומקיים בהם מצות 'החזקת בו'. ויש לאדם לבטוח בה' שעל ידי זה יתן לו השם יתברך הצלחה בבית שבונה או

ו. שני יהודים שאחד שומר תורה ומצוות והשני אינו שומר תורה ומצוות - יש להעדיף את השומר תורה ומצוות (עשירית האיפה ת"כ פרשה ג א. מנחת יצחק, ג קכט). וכן יש להעדיף פועל צדיק על פועל רשע (ספר חסידים תתר. יעלו חסידים, אלף א לף).

ז. יש אופנים שאין חיוב להעדיף את היהודי:
(א) אם היהודי המוכר מייקר יותר משוויו, אין חיוב להעדיפו. והיינו כשמייקר יותר ממה שקבעו חז"ל בהלכות אונאה. אמנם אם יש ליהודי הוצאה גדולה יותר מהגוי

ז. יש אופנים שאין חיוב להעדיף את היהודי:
(א) אם היהודי המוכר מייקר יותר משוויו, אין חיוב להעדיפו. והיינו כשמייקר יותר ממה שקבעו חז"ל בהלכות אונאה. אמנם אם יש ליהודי הוצאה גדולה יותר מהגוי

דעתו יעזובתו